

SUMARI

À la ville de... / To the city of.....	9
Cerimònia inaugural.....	19
CITIUS (Més ràpid).....	69
ALTIUS (Més alt).....	169
FORTIUS (Més fort).....	263
PHOTO FINISH.....	385
París 2024 i Los Angeles 2028.....	439
Agraïments.....	449

À LA VILLE DE... / TO THE CITY OF...

CADA QUATRE ANYS, EL PRESIDENT DEL COMITÈ OLÍMPIC Internacional apareix davant dels mitjans de comunicació i dels membres del seu propi organisme per anunciar qui organitzarà els Jocs de la següent Olimpíada d'estiu o d'hivern, segons toqui. Quan pronuncia les paraules "À la ville de...", en francès, o "To the city of...", en anglès, la respiració del món, sobretot la dels habitants de les ciutats candidates, s'atura per uns instants.

Divendres, 23 de juliol de 2021

París, 20.00 hores

Dir que plovia era faltar a la veritat. O almenys no explicar-la del tot bé. Diluviava. Un temporal d'estiu descarregava amb tota la seva força damunt de la Ciutat de la Llum, que havia recorregut abans d'hora a l'artificiositat dels fanals per evitar la foscor absoluta. En una hora en què la gran majoria dels seus habitants ja s'havia alliberat de la feina de tota la setmana, en un divendres proper a les desitjades vacances, les principals artèries de la capital francesa anaven plenes de vehicles que intentaven tornar a casa per iniciar el cap de setmana, o bé abandonaven la metròpoli a la recerca de la costa o de l'interior del país. No era el cas del comandant de la Policia Nacional Hervé Defarge, arraulit dins d'un cotxe que es dirigia a tota velocitat cap a l'altra banda del Sena i que conduïa la seva inseparable mà dreta, el sotscomandant Gilles Besson. A tota velocitat, fins que va quedar atrapat en un dels embussos que caracteritzaven París.

—Ho sento, senyor, s'ha format un tap just abans d'arribar a l'alçada de la Gare de Lyon. Sembla que hi ha hagut un accident.

En Besson va connectar immediatament la ràdio de la policia, que li ho va confirmar. Una furgoneta i un turisme havien picat just a l'entrada del pont de Bercy i no es per-

metia el pas de vehicles en direcció sud. En Defarge, al seu costat, exhibia un posat que el feia semblar tranquil, però que el seu subordinat coneixia bé. Estava enfurismat per dins.

—Segurament si no haguéssim emprès aquesta volta ja hi seríem —va deixar anar en veu baixa, però amb una contenció que espantava—. Creu que aquest era el camí més recte, Besson?

—No, senyor, no l'era —va respondre intentant mantenir la serenitat—, però habitualment és la ruta que té menys trànsit, sobretot un divendres al vespre.

—Sí, ja ho veig —va respondre lacònicament l'altre.

En Defarge i en Besson feia anys que treballaven plegats i es tenien confiança total, malgrat les discussions que podien sorgir en el dia a dia. El respecte era mutu i per això evitaven escridassar-se entre ells, ni que fos en privat. Les seves respectives carreres havien fet un salt endavant des d'aquell afer de l'abril del 2016, quan van capitanejar les forces de seguretat franceses abans de l'Eurocopa de França. L'èxit no va ser absolut, ja que els principals responsables del grup terrorista van fugir, però la seva gestió del cas, al costat de la Interpol, va ser àmpliament reconeguda i condecorada. Des d'aquell moment van anar pujant graons. En Defarge ja era el màxim responsable de la Policia Nacional i en Besson, el seu lloctinent. Ni els canvis de poder a l'Elisi no havien afectat la seva fulla de serveis. Ara es dirigien a recuperar el pols d'una història que havia quedat a mitges, cinc anys abans.

—Haurà de sortir i intentar que el deixin passar.

—Serà complicat, no es pot anar ni endavant, ni enrere. Però ho provaré.

En Besson va abandonar el cotxe i immediatament va notar l'impacte damunt del seu cap. Era com si li haguessin llançat una galleda d'aigua i hauria jurat que també queia calamarsa. Va córrer notant com s'indundava totalment l'interior de les botes i va trigar un parell de minuts a accedir

al lloc on hi havia el gendarme que comandava l'operació de neteja de la zona. Aquest, en veure'l, gairebé es va quadrar.

—Senyor, ja veu com estem, desbordats pel trànsit, l'accident i la pluja.

—Prou que me n'adono...

—Rousel, Benoît Rousel —va respondre l'agent, endevinant que volia saber el seu nom per adreçar-s'hi.

—D'acord, Rousel. Veig que hi ha prou merder, però a uns dos-cents metres d'aquí tinc encallat el cotxe amb el comandant de la Policia Nacional a dins. Hem d'arribar a l'hospital immediatament per un afer d'importància màxima. Ja sé que és complicat, però ens hauries d'obrir un camí per poder-hi passar.

—No depèn gaire de mi, senyor. La grua és davant mateix de l'entrada del pont retirant els vehicles. Fins que no s'aparti, ningú no hi podrà circular.

En Besson, moll de dalt a baix, no estava disposat a tornar enrere amb una negativa.

—Quina solució tenim?

—Poden fer mitja volta i girar cap a la Rue de Bercy i la Villiot per tombar cap al pont de Charles de Gaulle anant pel costat del riu. Els meus homes els poden fer pas cap a aquella banda. Ells tiraran per la part de sota i si vostès donen la volta no tindran problemes.

—Segur?

—Hi pot pujar de peus.

—Tinc els peus tan molls i les botes tan plenes d'aigua que ara mateix no els podria fer pujar enlloc. Ho farem així. Gràcies, Rousel.

En Besson va tornar a córrer cap on havia deixat el seu cap. Semblava que plovia menys, però encara descarregava força aigua. Després d'una estona de cursa contínua va arribar a l'alçada del vehicle i hi va entrar deixant damunt del seient i al terra uns bassals considerables.

—Passarem? —va preguntar en Defarge, sense ni tan sols interessar-se per si el seu company havia suportat bé el temporal.

—Passarem, però no per aquí, senyor.

Sense ni avisar, en Besson va fer enfilat el cotxe a la vorera i hi va passar per damunt en direcció contrària, esperant que a cap vianant se li acudís de treure a passejar, i remullar, el gos a aquella hora. Va fer cas a en Rousel. Va girar cap a l'esquerra buscant la Rue de Bercy i la de Villiot. Al capdavall va guaitar la patrulla de gendarmes anunciada minuts enrere. Va poder torçar a la dreta i va encarar el carril de més a l'esquerra dels tres que hi havia, que ara estava lliure. Els conductors dels cotxes dels altres dos se'l miraven amb posat fastiguejat, encallats com estaven. Va tirar recte fins a la plaça Tournaire i aleshores, en lloc de tornar enrere, en Besson va decidir tombar pel pont d'Austerlitz cap al sud.

—No m'ha dit que el gendarme li havia recomanat creuar el riu pel pont de Charles de Gaulle? —va preguntar en Defarge.

—Sí, però per aquí anirem més de pressa.

El comandant va girar els ulls cap al sostre del vehicle maleint les iniciatives que sovint prenia el seu company, tot i que també coneixia que més d'una vegada havien resultat fonamentals per a la resolució d'un cas.

Contra tot pronòstic, en Besson la va encertar i pocs metres després tots dos homes van poder observar a la banda esquerra, i de manera més clara perquè la cortina d'aigua ja havia minvat, el rètol del lloc on es dirigien: "Hospital Universitari La Pitié-Salpêtrière".

El doctor Frédéric Rousillon era un home baix, robust, d'una cinquantena d'anys, i amb posat d'estar patint tota l'estona. Els havia rebut a l'entrada del centre mèdic per acompanyar-los a través d'aquell laberint de passadissos i de despatxos fins a la zona on es trobava el seu objectiu. Sabien

que no s'escaparia, però en Defarge volia arribar-hi com més aviat millor. Ja s'havien entretingut massa per culpa del trànsit parisenc.

—De debò que no vol que li aconseguim roba neta i eixuta? Els refredats d'estiu són molt traïdors i vostè pot enganxar una pulmonia, tan moll com va.

En Besson es va aturar i va forçar que els altres dos homes també ho fessin.

—Doctor, de què és metge, vostè?

—Neuròleg, agent, ja li ho he dit quan m'he presentat.

—Sotscomandant, no agent. Aleshores, dediqui's a la neurologia i no a prevenir refredats.

En Defarge va trencar el seu silenci amb tranquil·litat mentre tornava a arrencar a caminar.

—Besson, el doctor ho deia pel seu bé, tampoc no cal ser desagradable.

—No, senyor —va respondre l'altre, deixant anar el primer dels múltiples esternuts que expulsaria durant els següents dies.

Al cap d'uns minuts hi van arribar. Després de passar pels controls de seguretat pertinents, als quals estaven obligats tot i haver acreditat ser membres de la Policia Nacional, els dos agents van entrar a l'habitació. Al fons, damunt d'un llit envoltat de mil i una màquines que emetien la mateixa quantitat de sorolls, hi havia un home prim, molt prim. Les seves faccions havien canviat des de l'última vegada en què havia posat els peus a terra, a Moscou, tres anys enrere. L'exagent de la Interpol Pierre Gaul tenia la mirada perduda cap a la paret, amb uns ulls que s'acostumaven novament a la petita claror de l'estança molts mesos després d'haver estat oberts per darrer cop. L'entrada dels dos policies li va fer girar el cap. Va semblar decebut. No era el que esperava.

—El senyor Gaul s'ha despertat de manera inesperada aquesta tarda. No ens ho pensàvem —va apuntar des de darrere l'esbufegant doctor—. Des de feia dies estàvem valorant la possibilitat de desconnectar-lo ja que no responia a

cap estímul. Era una decisió que havíem de prendre durant les properes setmanes en una reunió d'un comitè que tenim destinat a aquests afers, ja que cap familiar no se n'ha fet responsable durant aquest temps.

En Gaul escoltava les explicacions del metge amb un posat que no permetia saber si era conscient del que deia.

—Ho pot entendre tot i parlar amb nosaltres? —va preguntar en Defarge.

—Sembla que sí, tot i que de moment no ha badat gaire boca. Han d'entendre que encara li estem fent proves per saber quines capacitats té en aquest moment.

—Podem fer-li unes preguntes?

En Rousillon va fer un gest d'assentiment molt lleu.

—Poden, però no el cansin gaire. Podria tenir una crisi. Pensin que els he avisat perquè aquest és el protocol, però no soc gaire favorable a deixar que li generin estrès.

El Defarge i en Besson es van acostar al llit. Van guaitar aquell home que ben just pesava quaranta quilos. La massa muscular l'havia abandonat per culpa de la prostració durant vint-i-sis mesos a l'hospital de Moscou, primer, i al parisenc, després. La unitat de neurologia havia utilitzat el seu cas per estudiar-lo en profunditat. Una de les bales li havia quedat entaforada en una zona del crani de difícil accés i havien trigat setmanes a poder-l'hi treure. El coma al qual l'havien induït s'havia mantingut des de llavors. Ara, sense que els doctors haguessin fet res d'extraordinari, s'havia despertat.

—Pierre Gaul, soc el comandant Hervé Defarge, de la Policia Nacional francesa, i aquest és el meu ajudant, el sotscomandant Besson. Em pot entendre?

Cap resposta.

—Es troba a París i s'acaba de despertar després de tres anys en estat de coma. No sé si recorda res del dia en què va quedar en aquesta situació. Sap, almenys, qui és?

Aleshores, quan ningú no s'ho pensava, en Gaul va moure amb rapidesa la mà dreta, a la qual portava connectades tres

vies, de sota dels llençols. En Besson va reaccionar desenfundant l'arma i sentint-se a continuació força babau. Era evident que aquell home no tenia cap pistola amb la qual atemptar contra en Defarge, però el moviment l'havia alertat. L'exagent de la Interpol va agafar pel canell el comandant de la Policia Nacional i amb un fil de veu s'hi va adreçar.

—En quin any estem?

Amb feines per entendre'l, en Defarge li va respondre.

—Som el 2021, 23 de juliol, per ser més exactes.

En Gaul no va dir res. Va girar el cap.

—Sí, justament avui han començat els Jocs Olímpics a Tòquio, el recordarem prou bé, aquest dia —va apuntar el doctor Rousillon.

En Gaul va semblar que pensava amb dificultat abans de respondre i, tot seguit, va obrir els ulls més que fins aleshores.

—Els Jocs de Tòquio? —va preguntar amb un fil de veu—. No eren el 2020?

—Ho haurien d'haver estat —va respondre en Defarge—, però els han ajornat un any. Mentre vostè dormia aquest hospital i molts altres van haver de lluitar contra una terrible pandèmia d'abast mundial. Tots els grans esdeveniments de l'any passat van ser cancel·lats o ajornats i els Jocs van ser traslladats al 2021.

El mateix comandant no sabia si el Gaul hauria pogut assumir tanta informació. Però aviat va sortir de dubtes.

—Així, avui és divendres?

Els dos policies i els doctors que els acompanyaven van quedar glaçats.

—Sí, divendres —va contestar en Defarge—. Com ho sap?

Aleshores, amb cara de preocupació, en Gaul va formular la seva petició.

—He de parlar amb l'agent de la Interpol George Mitchell. I que sigui ràpid, si no, pot ser massa tard.

CERIMÒNIA INAUGURAL

LES CERIMÒNIES D'OBERTURA DE TOTS ELS JOCS OLÍMPICS són la manera que tenen les ciutats de presentar-se al món. A part dels elements protocol·laris, com les desfilades dels esportistes, els parlaments, els juraments i l'encesa de la torxa, els organitzadors ofereixen un gran espectacle a partir del qual tots els espectadors tenen coneixement de les tradicions locals. Des de fa unes quantes edicions, però, la cerimònia no és el primer acte de la cita olímpica. La maquinària ja s'ha posat en funcionament un o dos dies abans, amb l'inici d'algunes competicions.

Londres, 20.00 hores

Tòquio, 4.00 hores (dissabte) / Chicago, 15.00 hores

—M’ha fet molt content que hagi volgut venir, Josh!

En George Mitchell seia davant d’una taula de color vermell, amb una hamburguesa llefiscosa de salsa de ves a saber què i una Coca-Cola davant. No observava tot allò, sinó la cara del seu fill. En Josh ja tenia dinou anys i cada dia s’assemblava més a ell físicament. L’agent sabia, perquè la seva encara dona, la Doris, li ho havia explicat, que hi havia una xicota que rondava el jove des de feia mesos. I que ell també n’estava. “Però els estudis són el primer”, havia dit a la seva mare, quan aquesta ja es començava a emocionar amb la notícia. “Almenys tingues el cap a lloc i no siguis tan baligabalaga com ton pare a la teva edat”, li havia respost ella. El noi havia començat a estudiar física a l’Imperial College de Londres, una de les universitats més prestigioses del país en matèries relacionades amb les ciències i també una de les més difícil entrada. Però en Josh era un cervell amb cames i braços i ho va aconseguir sense gaire esforç. O almenys externament, perquè només ell sabia les hores que hi havia hagut de dedicar.

En els darrers anys no només havia aconseguit l’èxit en la seva etapa acadèmica, sinó que s’havia convertit en un fill

exemplar. Ajudava en tot allò que podia els seus pares, sobretot a cuidar la seva germana. La Jessica ja tenia nou anys i havia fet una bona estirada, però encara era una nena i com el que era se l'havia de tractar. Ell s'adaptava a les necessitats de la família i no tenia mai un no per resposta. Ja disposava de llibertat per sortir amb els amics i les amigues, però estava pendent dels seus pares des de la separació, tres anys enrere. Dins seu pensava que, al final, acabarien junts de nou, perquè la relació entre ells continuava sent bona, després del temporal inicial. Malgrat les “interferències dels últims mesos”.

—Ja ho saps, pare, per a mi la Jess, la mare i tu sou el primer!

—Sí, prou que ho sé, però també que un noi de dinou anys com tu segur que té plans millors per a un divendres al vespre que anar al cinema a veure una pel·lícula infantil.

—Segur que tu també en tenies, pare —va respondre ell—, i en canvi estàs pendent de nosaltres i de comprovar que ens ho passem bé.

—I què passa, que de mi no se'n recorda ningú?

En Joshua Newton va trencar tota l'emotivitat del moment xuclant sorollosament a través de la canya que desembocava en un monstruós got, o millor dit gairebé un bol, de refresc gasós.

—Què et passa, a tu, ara? —va preguntar amb posat de fastiguejat en George.

—Doncs que també pot ser que jo tingués plans i en canvi aquí em veus, participant d'aquest divendres de pares i fills sense cap necessitat.

—Jo també t'estimo, Joshua! —va respondre l'agent, mentre el seu fill reia a cor què vols.

En Joshua era a Londres perquè, tot i el seu posat i la seva manera de fer, que sovint molestaven, sabia que el seu amic necessitava companyia de tant en tant. Va tancar l'ordinador de la feina a Birmingham, divendres a primera hora de la tarda, i va pensar que no li faria mal un cap de setmana

a Londres amb en George i els nens. Darrerament els havia vist poc i, a més, era juliol i no hi havia lligues de futbol en joc. Què faria, a casa, tot un cap de setmana avorrit com una ostra? No estaria enlloc millor que amb aquella colla.

Mentrestant, en George feia un somriure de compromís pensant en la possibilitat apuntada pel seu fill sobre si tenia plans durant aquells dies. De fet, no. No en tenia cap, més que el de gaudir dels seus fills el cap de setmana que li tocava veure'ls. Encara que les relacions amb la Doris havien millorat molt des de l'afer de tres anys enrere a Rússia, cap dels dos no es va animar a fer el pas en aquell moment. Tot havia succeït amb molta rapidesa durant les setmanes posteriors. Ell havia tornat a ingressar a l'MI6 britànic, després de l'excedència que havia demanat, i els casos i la feina es van començar a amuntegar. I ella, malgrat que sovint el convidava a casa a sopar amb la resta de la família, tampoc s'havia mostrat gaire disposada a fer el pas.

De tant en tant, a més, ell mateix se sorprenia mirant el missatge que encara guardava al telèfon mòbil:

Disculpes per no haver-me acomiadat. Spassiba per tot. N'he après molt i ha estat un luxe haver-te conegut. Espero que ens trobem en algun lloc del món i tinguem la conversa que va quedar pendent. Un petó. B.

La Bianca Panova. Aquella escultural tinent de l'FSB rus amb la qual havia resolt, o mig resolt, el cas de la FIFA, el 2018. El final d'aquell afer havia precipitat el seu comiat. I de quina manera. Ella havia tocat el dos i només li havia deixat aquell missatge. "La conversa que va quedar pendent." Havia rellegit aquells mots centenars de vegades. Què volia dir? Es tractava només de feina, o d'alguna cosa més?

En realitat hauria pogut localitzar-la fent servir els seus contactes a l'MI6 i a la Interpol, però havia passat una mica com amb la Doris. No s'hi havia atrevit. Era conscient que jugava a dues bandes i que allò no era el millor per fer net. La seva dona era l'opció fàcil, la que tenia a mà, la que segur

que l'esperaria a casa cada dia. Però era el que volia? Cinc anys enrere, quan se li havia creuat aquella agent francesa, la Claudine Varrault, havia fet cas al seu cor, i a alguna cosa de més avall que el cor, i ho hauria deixat tot per ella. Que al final hagués estat una delinqüent i que, a més, hagués estat assassinada per una altra terrorista que durant temps havien pres per la seva germana, era un detall menor. Ara, la seva fantasia es traslladava milers de quilòmetres cap a l'est i, malgrat que només havia conegut la Bianca durant quatre dies, no podia jurar que no li fes perdre el cap, si ella li ho demanava. "Espero que ens trobem en algun lloc del món." Aquesta era la seva voluntat oculta.

—Pare! Et trobes bé?

—Com? —va respondre en George, deixant enrere els seus pensaments—. Perdona, fill, sí que em trobo bé.

—Estaves com absent, amb el cap lluny d'aquí.

—Nano, semblava ben bé com si no hi fóssim, un fet ben estrany, això d'estar amb mi i pensar que no hi soc —va apuntar en Joshua.

—Doncs sí —va fer ell sospirant, tot i que al cap d'un moment va tornar a la realitat i va decidir deixar anar una mentida pietosa—. Estava pensant com pot ser que la teva germana es pugui passar tanta estona parlant. No els està deixant dir res a les seves amigues.

La Jessica havia trobat al McDonald's del costat del cinema dues companyes de classe, la Claire i la Lucy. Es notava que la nena havia heretat el do de la comunicació de la seva mare. I també, per què no dir-ho, el caràcter. En George planyia les dues víctimes que la seva filla tenia davant, que intentaven parlar i fer algun comentari de manera infructuosa mentre la Jessica garlava i garlava sobre la pel·lícula i de com d'emocionada estava d'haver-hi anat.

—De vegades no sé com l'aguanten! —va respondre en Josh, després d'haver girat el cap.

—Tindrà caràcter, i tant, que en tindrà!

© Jordi Agut Parres, 2022

© d'aquesta edició: Pagès Editors, S.L., 2022

Sant Salvador, 8 — 25005 Lleida

www.pageseditors.cat

editorial@pageseditors.cat

Primera edició: maig de 2022

ISBN: 978-84-1303-379-2

DL: L 389-2022

Imprès a Arts Gràfiques Bobalà, S.L.

www.bobala.cat

— imprès a **lleida** —

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, llevat de l'excepció prevista per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, <www.cedro.org>) si necessiteu fotocopiar, escanejar o fer còpies digitals de fragments d'aquesta obra.